

Uspeh mladega športnika

Smučarski skakalci, ki so se pogumno spuščali po zaletišču, so pred tremi leti navdušili tudi Stanka Erjavca, da se je vpisal v smučarski klub Ilirija in se pričel ukvarjati s tem privlačnim športom. Njegova mati sicer ni bila preveč navdušena nad sinovo odločitvijo, očetu pa je bilo kar prav. Bržkone sta za ta šport enako navdušena oče in sin, saj oče Erjavec dobro skrbi za Stanka, ko le-ta trenira doma. V ta namen mu je napravil drog in druge pripomočke, na katerih trenira ravnotežje.

Poleg športa in šole mlademu športniku ostane le malo prostega časa, zlasti pozimi, ko je smučarska sezona na višku. Med poletnimi počitnicami je malo bolj, ko imajo le kondicijske treninge in včasih skoke na plastičnih skakalnicah. Tudi sam skrbi, da ni nikoli brez treninga, zlasti poleti mnogokrat s prijatelji igra nogomet. Poleti se pričnejo tudi priprave za naslednjo zimo. Tako grede s

klubom vsako leto na priprave na morje, trikrat pa je bil že v ČSSR, kjer so skakali na plastičnih skakalnicah. Poletni treningi na plastičnih skakalnicah niso nič kaj prijetni, kajti zimski kombinizon in čelada sta v poletni vročini kar odveč. Obisk v ČSSR je Stanko izkoristil tudi za povečanje zbirke modelov letal, ki jih ima že kar lepo število.

Vestno treniranje se je Stanku Erjavcu to zimo močno obrestovalo. Peto mesto na tekmi pionirjev Avstrije, Italije in Jugoslavije je njegov največji uspeh doslej. Na tej tekmi je bil najboljši jugoslovanski pionir. Po prvi seriji je že kazalo, da bo posegel kar po prvem mestu, a se mu drugi skoki niso tako dobro posrečili kot prvi. Tudi peto mesto pomeni zanj velik uspeh, saj ga je dosegel v zelo močni konkurenci. Uspeha je bil toliko bolj vesel, ker je na prejšnjih tekmah slabo skakal, v Zahomcu pa se mu je »odprlo«. To pa ni edina dobra uvrstitev, ki jo je dosegel, odkar tekmuje. Ponaša se tudi z nekaj dobrimi uvrstitvami na slovenskih prvenstvih.

Skakanje ni edini šport, s katerim se ukvarja. Tudi v smučarskem teku se je že izkazal, ko je

dosegel na slovenskem prvenstvu v kombinaciji drugo mesto. Čeprav mu tek ni pglavitni šport, ga tudi pomalem trenira. Kadar je v Ljubljani dovolj snega, se napoti od doma na Pokljukarjevi cesti v Mostec na trening kar s tekaškimi smučmi. Tudi sicer je tek na smučeh koristen dopolnilni šport skakalcem.

Štirinajstletni fant ne pozna strahu na vrhu skakalnice, saj se je že navadil višin. Preteklo zimo je skakal v Planici že na šestdesetmetrski skakalnici.

Tudi svoje vzornike ima mladi skalec: med svetovnimi asi najbolj občuduje Tonija Innauerja in Walterja Steinerja, med domačimi skakalci pa sta mu vzornika tovariša iz lastnega kluba Bajc in Ulaga.

V šoli Stanko nima problemov, saj je med boljšimi učenci, sošolci in sošolke mu tudi pomagajo, če je kdaj zaradi tekmovalj nekaj dni odsoten. Kam se bo vpisal po končani osnovni šoli, še ne ve, čeprav se iztekajo zadnji meseci njegovega osemletnega šolanja. Športna gimnazija v Škofji Loki

je zelo daleč, vsakodnevna vožnja tja in nazaj bi mu vzela veliko časa.

Še eno leto bo prebil med pionirji, potem pa bo prešel med mladince, tam bo konkurenca bržkone še močnejša. Zato bo treba več trenirati, a če imaš cilj, kot ga ima Stanko, da bo nekoč postal vrhunski tekmovalac, to ne bo posebno težko. Volje in poguma mu ne manjka, prav tako ne domače podpore. Zato lahko pričakujemo, da bomo še slišali za njegove uspehe v smučarskih skokih.

F. PREŠEREN

Ob tabornem ognju

Bil je čas, ko je bil ugoden lov na polhe. S prijatelji smo šli nastavit pasti in si potem poiskali prostor, da bi tam zakurili ogenj. Okoli tega prostora smo si ogradili z zelenimi vejami, da nas ne bi kdo opazil. S seboj smo imeli pijačo, kruh, seveda tudi petrolejko in še druge potrebne predmete.

Počasi se je začelo temniti. Nanosili smo drva in zanetili ogenj. Med tem časom je šel eden pogledat, če se je že kaj ujelo in je nazaj prinesel enega polha. Vsi smo bili veseli. Na ognju se je že peklo meso, ki smo ga prinesli s seboj. Ko smo pojedli, smo bili žejni. Šli smo po vodo v reko Iško. Ogenj je še vedno gorel. Krompir smo dali peči v žerjavico in nestrpno čakali, kdaj bo pečen. Ko je bil pečen, smo ga pojedli. Bili smo utrujeni in smo se odpravili proti domu. Pogasili smo ogenj in tiho odšli proti gozdu z ugasnjeno petrolejko. Sijala je luna. Poslušali smo, če se bo kaj oglasilo, a se ni nič. Prišli smo iz gozda v vas in odšli vsak na svoj dom.

VILI VAMPLIN,
6. b razred
OŠ Ljubo Šerčer, Ig

Drevak na Ljubljanskem barju

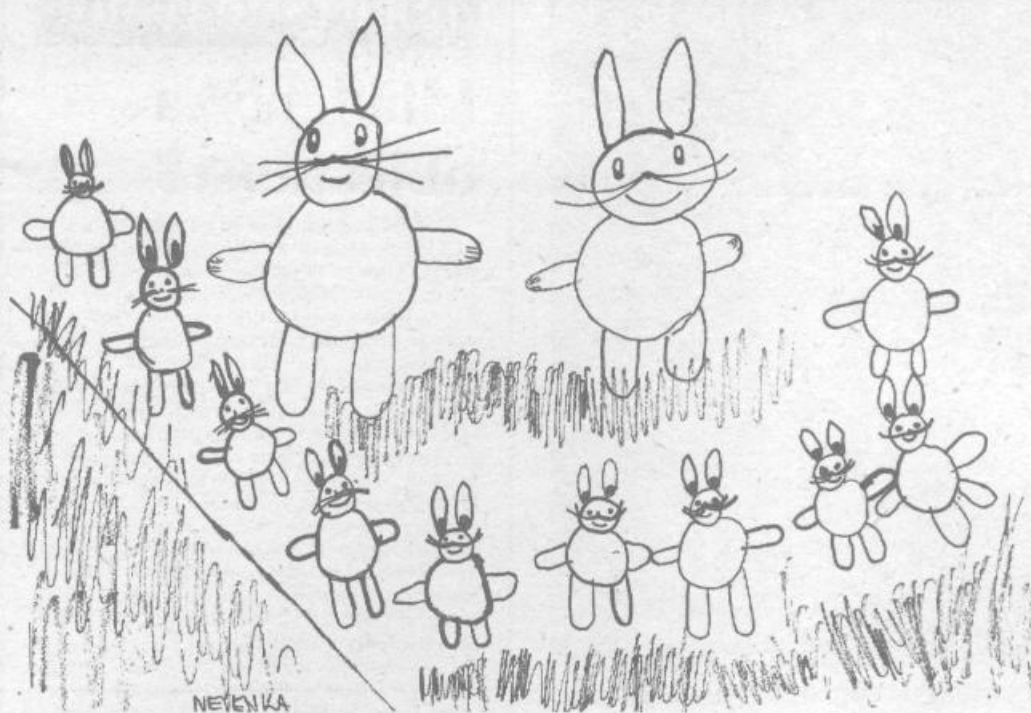
V petek smo šli na Ljubljansko barje gledat drevak, ki ga je našel kmet Žitnik iz Črne vasi, ko je pred nekaj leti oral in s plugom zadel ob drevak.

Obvestil je arheologa in oni so šli na delo, za ta drevak pa so vedeli trnovski šolarji že maja. Sedaj pomagajo pri merjenju in odkopavanju drevaka. Tovariš arheolog nam je povedal, da je ta čoln že osemindvajseti po vrsti iz Ljubljanskega barja. Meri trinajst metrov in osemdeset centimetrov. Na vsakem koncu ga je že nekaj propadlo. Če bi bil cel, bi meril preko štirinajst metrov. Da ne bo še naprej propadal, ga bodo premazali z raznimi smolami, ki dajejo vlogo. Les mora imeti stalno vlogo. To je res veliko bogastvo barjanske zemlje.

JANJA BOGŠA, 6. a
OŠ Ljubo Šerčer

Dobil sem medaljo

V četrtek smo odšli na občinsko tekmovalno veleslalomu. Zbrali smo se pri poslopju občine Ljubljana Vič-Rudnik. Nato smo se z avtobusi

odpeljali Kranjsko goro. Ko smo stopili iz avtobusa, nas je najprej namočil dež.

Odšli smo do sedežnice in se odpeljali proti vrhu. Najprej smo se vsi spustili po strmini, za preskušnjo. Potem se je začelo zares. Ko smo stali na startu in čakali, nas je stiskalo v grlu od strahu. Tudi jaz sem prišel na vrsto. Tekmovalcem pred menoj je vozil zadnje metre proti cilju. Po zvočniku so napovedali, da starta številka 7. Od samega strahu in treme so se mi tresle noge. V grlu me je vedno bolj stiskalo. Starter je zamahnil z zastavico. Start!

Obvozil sem prva vrata in vse do cilja. Imel sem zelo dober čas. Vendar mi je še manjkalo nekaj sekund do prvega mesta. Za mano sta dva pionirja vozila še bolje od mene. Tovarišica z občinske zveze Vič-Rudnik nam je podelila medalje. Zelo srečen sem prejel krasno medaljo za tretje mesto. Potem smo odšli domov.

SLAVKO BRANCELJ
OŠ Ljubo Šerčer, 6. b

Razstava ob dnevu človekovih pravic

V počastitev desetega decembra — dneva človekovih pravic smo učenci, ki obiskujemo

pomoč pri zbiranju gradiva in pa seveda krožku OZN ter mentorici Ivi Maver.

BARBARA ŽUŽEK
OŠ Trnovo, 8. a

Kaj vem o jugoslovanski ljudski armadi

22. december je praznik Jugoslovanske ljudske armade. Z vojaki praznujemo vsi narodi Jugoslavije. Pod vodstvom tovariša Tita so strnjeni vsi rodovi v močno armado. Vsi vojaki so dobro izurjeni in moderno oboroženi. Mornarji budno čuvajo meje našega morja. Čuvaji našega neba so vojni letalci, ki noč in dan krožijo po nebu in skrbijo za varnost naše domovine. Zelo naporno in težko nalogo opravljajo graničarji, ki visoko v planinah, poleti in pozimi v snegu in mrazu varujejo našo državno mejo. Ob nesrečah vojska prva priskoči na pomoč. Gradi ceste, vodovode in mostove. Vojaki tudi sodelujejo z mladino na športnem in kulturnem področju. Ponosni smo nanje, zaupamo jim in ob njih se počutimo varni.

DAMJAN JAGER
OŠ Brezovica 3. c

Dva ježka

Obiskujem osnovno šolo »Krimski odred« Preserje. Hodim v 2. razred. Na tej šoli deluje tudi lutkarski krožek, ki ga vodi tovarišica Cvetka. Naučili smo se že nekaj igrice, za novo leto smo igrali igrico »2 ježka«. V tej igrici nastopam v vlogi veverice. Veverica obmetava debelega ježka s storži, ker je hudoben in naga. Veverici je napisal, da je mlaka plitva, zato bi se ogeljškom in dobrim srcem pomagal gozdnim prebivalcem. Še naprej bom obiskovala lutkarski krožek.

POLONCA MAZI, 2. r.
OŠ Preserje

krožek OZN, pod vodstvom tovarišice Ive Maver pripravili razstavo. Razdelili smo jo na več tematskih enot. V ospredju je bila slika, ki sta jo izdelali učenki Barbara Majdič in Špela Puc. Slikovno so prikazali eno izmed načel deklaracije o človekovih pravicah: »Vsakdo ima pravico do šolanja. Šolanje mora postati obveza«, poleg njega so bile še manjše slike na isto temo. Sledila je slika z naslovom: »Nihče ne sme biti v suženjstvu ali biti kakorkoli drugače zasuznjen,« delo Nuše Marolt in Barbare Žužek. Sliko: Enakopravnost ne glede na barvo kože, pa je narisala Zlata Bečberbašič. V ozadju pa so bili plakati z vsemi načeli deklaracije o človekovih pravicah.

Devetega decembra smo učenci nekaj več o tem dnevu izvedeli tudi po zvočniku, saj je tovarišica Maverjeva napisala kratek sestavek.

Vsi učenci se zahvaljujemo likovnemu krožku in mentorici Cveti Leban za uspešno